

ikke selv er her længere. Når man f.eks. skriver et testamente om, hvem der skal arve ens jordiske gods, er der jo ingen, der kunne drømme om at sætte spørgsmålstegn ved det. Ikke desto mindre er det jo sådan, at hvis der er noget, arvinger kan komme op at slås om, er det testamentet: Hvem skal have hvad, og hvorfor?

Man kunne med de samme argumenter sige: Det er jo en forfærdelig situation, de pårørende er i, når den afdøde har skrevet, hvordan tingene skal være, og de efterladte i virkeligheden ikke er enige, men synes, det skulle have været på en anden måde. Hvad gør man så? Ja, det er jo et af de steder, hvor der virkelig er diskussioner, og hvor efterladte pårørende i den grad kan komme op at skændes. Det har vi jo set gang på gang, og jeg tror desværre, alle kender den situation.

Men skulle vi så også fra Folketingets side gribe ind og sige, at i den slags tilfælde vejer det tungere, hvad de efterladte mener, end hvad der står i testamentet? Nej, det kunne vi ikke drømme om at gøre. Jeg tror ikke, der er nogen her i Folketinget, der kunne drømme om, at man skulle lave om på det, som står i et i gåseøjne almindeligt testamente. Men lige så snart talen er om, hvordan man ønsker, der skal disponeres med ens jordiske rester, når man ikke selv er her længere, kommer der en lang og spændende og i øvrigt etisk debat om, hvem der skal have lov til at træffe beslutningen.

Det er helt givet vores opfattelse, at når man ikke er her længere, men mens man var i live har besluttet sig for, hvad der skal ske med ens legeme, når man ikke er her længere, ikke alene bør, men skal de pårørende respektere det. Derfor er der heller ikke nogen som helst tvivl om, at vi synes, at dette forslag går i den rigtige retning. Det er selvfølgelig en lidt anden form for donation af organer, end vi tidligere har diskuteret her i Folketinget i forbindelse med transplantation, for her er det i forbindelse med forskning. Men der er ingen tvivl om, at vore argumenter er de samme, og vi støtter naturligvis forslaget.

(Kort bemærkning).

Hanne Andersen (S):

Jeg vil gerne sige, som jeg har sagt tidligere, at vi synes selvfølgelig også, at man skal respektere de pågældendes ønsker. Men der er nogle pårørende, der har meget svært ved det, og derfor vil jeg gerne spørge hr. Tom Behnke: Hvilke sanktionsmuligheder skal vi have over for de pårørende, der ikke kan bære at leve med det? Jeg vil

også godt spørge hr. Tom Behnke, hvordan hr. Tom Behnke kan støtte et forslag om at ophæve nogle regler, der ikke findes, for det er jo det, forslaget går ud på.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Jeg tror rent faktisk også, vi taler om mange forskellige ting. Man henholder sig til etiske opfattelser, og jeg opfatter det helt surrealistisk, at man vil give tilslutning til eller er imod at ophæve en regel, som ikke findes.

Det er faktisk sjældent, jeg har oplevet det her fra talerstolen i Folketinget, at vi bruger meget tid på at diskutere at ophæve noget, som ikke findes. Det kunne så være, at man måske ønskede, at det skulle indføres, men det er sådan set noget helt andet.

Det er meget, meget sjældent, at en afdød skriftligt har givet tilsagn om samtykke til obduktion.

Der findes i dag ikke centrale registre, det vil sige, at der ikke er noget, vi her kan stå og pålægge nogen at efterleve. Man kan ikke tilmelde sig nogen steder. Hvis man ønsker at blive obduceret og ønsker at give sin krop til forskningen, skal man selv drage omsorg for, at det bliver nedfældet, og at sygehuset får besked.

Derfor vil jeg meget anbefale, at man dog læser, hvad det er, der står i reglerne, for vi er i gang med at diskutere at ophæve noget, som ikke findes.

Man må have lidt respekt for det her Folketing, hvis vi skal have bare lidt anseelse udadtil.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FRI):

Det kunne godt blive en lang og spændende diskussion. Jeg synes i øvrigt, det allerede nu har været en lang og spændende diskussion om perspektiverne i det her og om, hvor står vi henne? For det er da fuldstændig korrekt, som det er blevet bemærket, at hvis det er sådan, at alting er i den skønneste orden, og alt det her i virkeligheden findes i dag, hvorfor så ændre på det?

Det har forslagsstillerne jo formentlig en ganske god grund til, og jeg er helt sikker på, at forslagsstillerne meget nøje vil præcisere, hvor den ligger.

Dér, hvor vi lægger os i forhold til det her, er, at vi også kender situationerne, og vi har også hørt om de problemer, der kan være. Og når vi går ind i det her med en politisk indgangsvinkel og skal vurdere et forslag – stemmer vi for eller